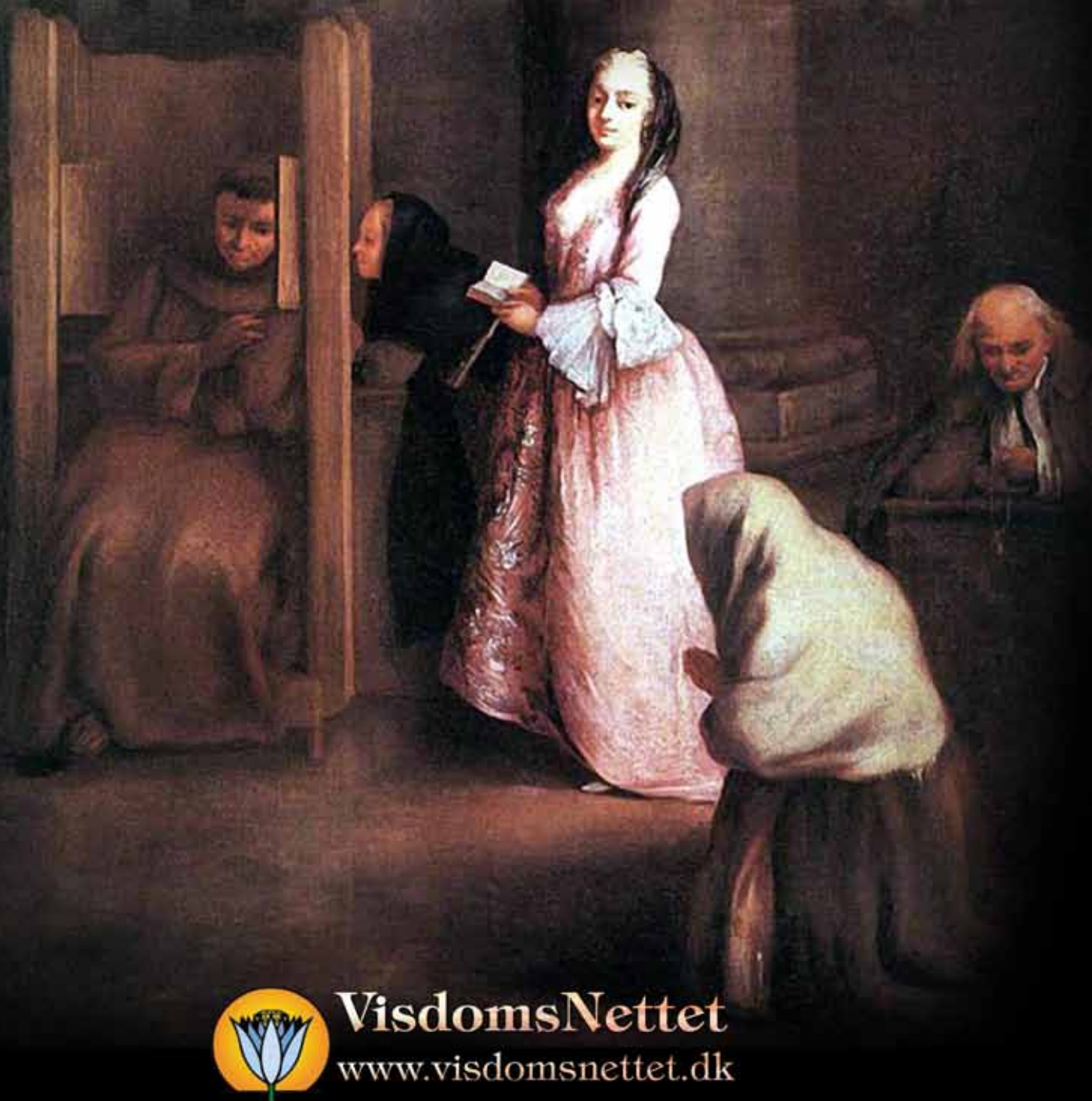

Erik Ansvang

KARMA *ELLER* TILGIVELSE

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Karma *eller* Tilgivelse

Erik Ansvang

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Karma *eller* Tilgivelse

Åndsvidenskaben taler om karma.
Kirken taler om synd og syndsforladelse.
Hvad siger den sunde fornuft?

af Erik Ansvang

Åndsvidenskaben taler om karma. Kirken taler om nåde og tilgivelse. Der er derfor god grund til at se nærmere på karma og tilgivelse. For at belyse forholdet mellem de to begreber, er det nødvendigt i vidt omfang at sammenligne Kirkens fortolkning af emnet med åndsvidenskabens, og derfor vil der blive præsenteret bestemte åndsvidenskabelige ideer til fortolkningen af Bibelen. Det er ikke hensigten på nogen måde at svække kristne menneskers tro på Bibelen, som rummer en uendelighed af skønhed, trøst og inspiration. Tværtimod er det tanken, at åndsvidenskabens fortolkninger kan styrke og give ny dybde til denne tro ved at afdække nye lag i forståelsen af Bibelens ord.

Dårlig karma og synd

Når man nævner ordet "karma", tænker de fleste spontant på "dårlig karma", selvom begrebet karma naturligvis omfatter både den gode og den dårlige karma. Opfattelsen af at karma er identisk med dårlig karma, er ganske vist et udmærket udgangspunkt for emnet, for når man skal se på karma i forhold til tilgivelse, må det uundgåeligt være den dårlige karma – som Kirken kalder synd – der tænkes på. Almindeligvis beder ingen om tilgivelse for gode gerninger, hvorimod livets fejltrin – små såvel som store – som regel kan vække de fleste menneskers ønske om, at begivenheden glemmes eller slettes i regnskabet.

Det er vigtigt at kunne skelne mellem selve karmaloven og menneskers udlægning af loven. *Karmaloven står ikke i vejen for barmhjertighed*. Det er en påstand, man ofte hører. Karmaloven skaber netop mulighed for at vise barmhjertighed og yde hjælp til medmennesker, der befinder sig i en vanskelig karmisk situation. Det er udelukkende mennesket og dets valg, der står i vejen for barmhjertigheden. Ikke selve karmaloven.

Kirken arbejder reelt selv med en lov om årsag og virkning, for man påstår jo, at mennesker, der ikke tror på Gud på den måde, som Kirken kræver det, vil havne i et rædselsfuldt Helvede, hvor de vil blive udsat for de mest forfærdelige lidelser – oven i købet til evig tid. Her er det til gengæld vanskeligt at få øje på barmhjertigheden.

Åndsvidenskabens modargument vil være, at ...

*– en begrænset årsag vil aldrig kunne forårsage
en ubegrænset virkning!*

Misforståelser omkring reinkarnationslæren og påstået manglende mulighed for at vise medfølelse er to væsentlige grunde til, at Kirken afviser karmaloven og i stedet præsenterer menneskeheden for forestillingen om, at mennesket kun har ét enkelt liv, at alle uden undtagelse er født som syndere. Desuden kan mennesket ene og alene frelses gennem sin tro ... ikke sine handlinger. Det er vanskeligt at forstå, at denne besynderlige idé skulle være nemmere at acceptere.

Isaac Newton

Karmaloven er en naturlov

Karmaloven er i al sin enkelthed loven om årsag og virkning – om aktion og reaktion. Karmaloven er simpelthen en naturlov. Den er baseret på den samme virkelighed, som Isaac Newton præsenterede for menneskeheden, da han sagde:

*"Til enhver aktion hører
der en lige så stor
og modsat rettet reaktion."*

Alt, hvad man sender ud, vender tilbage til os selv med nøjagtig samme styrke. Universet udgør en helhed, og ligevægten i denne helhed opretholdes gennem de enkelte deles konstante og fine tilpasning til hinanden. Det betyder, at enhver handling uundgåeligt får indflydelse på helheden. Handlingen vedrører derfor ikke kun det enkelte menneske. Derfor kan man med rette spørge:

*Kan tilgivelse af et enkelt menneskes handling
virkelig opheve både årsag og virkning i tid og rum?*

Bhagavad Gita

Betyder det, at man kan undgå at skabe karma ved passivitet? I Bhagavad Gita (11.4-8) kan man læse, at aktivitet er et grundlæggende og iboende træk i menneskets natur. Dovenskab defineres som "forkert aktivitet" eller "negativ aktivitet". Det understreges, at mennesket ikke opnår frigørelse fra handlingernes følger blot ved at undlade at handle – og man opnår heller ikke fuldkommenhed alene ved forsagelse. Årsagen er indlysende. Ingen lever så meget som et øjeblik uden at handle. Enhver drives uden vilje til konstant at udføre handlinger. Ikke engang de legemlige funktioner er mulige, uden at man handler. Hvis man holder sin fysiske handlekraft i tømme, vil tanken alligevel beskæftige sig med alle de impulser, der konstant strømmer til bevidstheden via sanserne. Det drejer sig derfor om at bruge tanken til at vælge den handling, der er nødvendig. At handle er bedre end ikke at handle. I Bibelen nævnes karmaloven igen og igen, og der fokuseres konstant på reglen om aktion og reaktion på grundlag af menneskets handlinger. Her er nogle håndplukkede eksempler:

*"Derfor, alt hvad I vil,
at menneskene skal gøre mod jer,
det samme skal I gøre mod dem,
for sådan er loven og profeterne."*

Matt. 7,12-23

*"– alle, som griber til sværd,
skal falde for sværd."*

Matt. 26,52

*"Tilgiv, så skal I få tilgivelse,
giv så skal der gives jer."*

Luk. 6,37-38

*"Det mål, I måler med,
skal I selv få tilmålt med,
ja I skal få i tilgift."*

Mark. 4,24

*"– den der sår sparsomt,
skal også høste sparsomt,
og den, der sår rigeligt,
skal også høste rigeligt."*

2. Kor. 9,6

Karmaloven

- et pædagogisk system

Det er vigtigt at pointere, at karma *ikke* er et straffende system men et pædagogisk system. Karmaloven er en naturlov, som præsenterer mennesket for de store og små balancer og ubalancer, der skabes i livenes løb. Efterhånden lærer man livets lovmæssigheder at kende, indtil man til sidst har lært at mestre livet. Det er en vigtig pointe, for hvis man forestiller sig, at tilgivelse er muligt, vil det jo medføre, at man fratages muligheden for at lære livets lektie. Tilgivelse eller syndsforladelse ville ganske enkelt stoppe udviklingen.

Tilgivelse udvikler ligegyldighed

Hvis man eksempelvis tror, at en anden kan eller har påtaget sig den karma, man selv har skabt – eller endnu værre – at Jesus helt automatisk gør alle synder gode igen uden syndernes egen medvirken, alene fordi man er døbt i den kristne tro – udvikler man uundgåeligt ligegyldighed. Karaktersvagheder og fejltrin er jo ikke personens eget problem. Hvis man derimod tror, at man selv ved egen kraft kan og skal forvandle dårlig karma til god karma, vil man uundgåeligt arbejde med karakteren. Man vil bevæge sig imod det mål, som Jesus skitserede, da han sagde:

”Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.”

Matt. 5,48

På baggrund af denne opfordring bør man spørge sig selv, om det overhovedet er muligt at blive fuldkommen som Faderen i Himlen – eller for den sags skyld Kristus – på bare et enkelt liv? Eller er reinkarnation og utallige liv mon ikke en rimelig forudsætning? I bogen *Nøgle til teosofien* spørges H.P. Blavatsky om hendes holdning til tilgivelse, og hun svarer:

"– hvor bliver fortjenesten og retfærdigheden af ved en sådan sejr (tilgivelsen)? Hvorfor skulle den falske sejrherre belønnes for at have gjort noget, der ikke har kostet andet end bønner? Ville du betale en arbejdsmand en hel dagløn, hvis du gjorde det meste af hans arbejde for ham, mens han sad under et æbletræ hele tiden og bønfuldt dig om at gøre det? Jeg føler mig i allerhøjeste grad frastødt af denne forestilling om at tilbringe hele sit liv i moralsk lediggang, mens man lader en anden – det være sig Gud eller et menneske – passe sine pligter og udføre det hårdeste arbejde for sig. Noget sådant er yderst nedbrydende for den menneskelige værdighed."

H.P. Blavatsky: *Nøgle til teosofien*, s. 40

Øje for øje?

Den traditionelle aktion/reaktions eller årsags/virknings fremstilling kan give det fejlagtige indtryk, at karmaloven er identisk med *Det Gamle Testamentes* "øje-for-øje/tand-for-tand" opfattelse. Det bør derfor understreges, at karmaloven virker pædagogisk, for dens formål er bevidsthedsudvikling. En øje-for-øje reaktion ville fortsætte i uendelighed og være meningsløs.

Hitler var årsag til, at cirka 70 millioner menneske blev myrdet under Anden Verdenskrig. Det medfører selvsagt ikke, at han skal myrdes 70 millioner gange for at skabe balance i det karmiske regnskab. Sandsynligvis leder karmaloven ham før eller senere ind i situationer, hvor han kan gøre en positiv indsats til gavn for store menneskemængder. Karmaloven skal ses som energi. *Alt i Universet er energi*. Energi kan anvendes positivt (med loven) eller negativt (imod loven), men det er den samme energi. Derfor kan negativt anvendt energi ophæves med positiv anvendt energi. Et menneske, der har invalideret andre mennesker, kan eksempelvis ophæve den dårlige karma ved at passe og pleje invalide i et senere liv.

Gæld og søvn

Karma kan sammenlignes med at stifte gæld. De fleste har prøvet at stifte gæld – og alle har prøvet at sove. Ingen regner med, at hvis man stifter gæld den ene dag, så er den væk den næste, fordi man har lagt sig til at sove. Gælden er der stadig næste morgen, når man vågner. Søvnens kaldes "dødens lillebror", og det samme princip gælder for livets karmiske gæld. Den slipper man heller ikke af med, bare fordi man lukker øjnene og forlader kroppen i en længere periode. Når man vender tilbage i næste liv, er den karmiske gæld der stadig.

Det karmiske regnskab kan også sammenlignes med en bankkonto. Hvis man overtrækker kontoen, og saldoen står i minus, kan man skabe balance ved at indsætte et tilsvarende beløb på plussiden. Plus og minus ophæver hinanden. I økonomiens verden kan man fjerne skyldige poster ved at få en kautionist til at betale gælden. Spørgsmålet er nu, om det samme gælder for det karmiske regnskab. Kan et menneskes dårlige karma mon ophæves af en "karmisk kautionist"?

Indiens guruer

Fra Indien hører man om højt udviklede guruer, der af og til påtog sig disciples karma. Det kunne indikere, at en stedfortrædende afvikling af karma eller synd er en mulighed. Forklaringen er imidlertid, at i Østen – i gammel tid – krævede mesteren af disciplene ubetinget lydighed, der rent faktisk gjorde mesteren karmisk ansvarlig, og som lagde disciplens skæbne eller karma på mesterens skuldre. Der var derfor ikke tale om en stedfortrædende afvikling af karma.

Arvesynden

Kirken tror på stedfortrædende afvikling af karma. Syndernes forladelse er et kristent dogme, som er så essentielt, at det indgår i den kristne trosbekendelse. Her erklærer de troende: *"Jeg tror på syndernes forladelse ..."* Disse fem ord har enhver kirkegænger hørt. I dag er der færre og færre, der tror på dem. Den kristne skyldsforestilling stammer fra ideen om arvesynden, som den dag i dag ligger som en kvælende byrde over den kristne verden, og i vores del af verden sørgede Luther for at banke denne forestilling ind i den protestantiske bevidsthed. *Alt* er synd! Og *alle* er skyldige. Man kan kun undgå Satans "helvedsluer" – som Thomas Kingo truer med i en af sine dystre salmer – hvis man *tror*. Man skal *intet* foretage sig – bare tro. Så kommer frelsen helt af sig selv!

Vred i millioner af år

For tænkende mennesker lyder det usandsynligt, at den alkærlige Fader skulle sidde surmulende i sin Himmel og i millioner af år ærgre sig over, at Eva plukkede et æble, hvorefter han selv smed Adam og Eva ud af paradiset have. Den kristne skyldsforestilling er i fuldkommen modstrid med enhver forestilling om kærlighed, barmhjertighed, sund fornuft og menneskelig udvikling. For når alle er syndere, uanset hvordan de tænker, føler eller handler, og at man udelukkende kan frelses ved at tro på, at det var Kristus, der ophævede menneskehedens – eller rettere de kristnes – synder ved sin soningsdød på korset, må enhver form for humanisme, lærdom og åndelig oplysning være underordnet. Tilbage er kun frygtelig umyndighed.

- *Hvorfor tror Kirken ikke, at mennesket kan blive herre i eget hus, uden at det indebærer en afsked med Gud?*
- *Hvorfor skulle den alkærlige Gud fastholde sine elskede menneskebørn i evig umyndighed og syndsbevidsthed?*
- *Kræves der virkelig ikke andet af nutidens, tænkende menneske, end at det skal råbe: "Herre vær mig nådig" eller "Herre forbarm dig over mig"?*

Den højtuddannede unge generation

Nutidens generationer er højt uddannede. De er individualistiske. De har for længst taget afsked med den kollektive autoritetstro. De tænker selv. De tror på sig selv. De klarer sig selv. De har meget vanskeligt ved at acceptere Kirkens trusler om evig straf og fortabelse, hvis de ikke underkaster sig doktrinerne om en emotionel, vred og straffende Fader i Himlen.

Nutidens mennesker er ofte bevidste om deres karaktersvagheder, og de tror på, at de ved egen kraft kan forandre sig. Nutidens mange alternative terapiformer og erhvervslivets utallige selvudviklingskurser er et klart udtryk for denne holdning. Derfor tror nutidens mennesker på, at de kan frelse sig selv. De har ikke behov for et stedfortrædende sonoffer.

Kirken forsvarer sig med, at Jesus ofte i forbindelse med en helbredelse sagde: "*Dine synder forlades dig!*" Når tilgivelse er dokumenteret af mesteren Jesus selv, burde man så ikke bare tro på, at det er muligt at fritage et menneske for dets ansvar for sine handlinger?

Henryk Siemiradzki: Kristus og en synder.

Jesus sagde jo blandt andet ...

*"Men for at I kan vide,
at Menneskesønnen har myndighed på Jorden
til at tilgive synder ..."*

Matt. 9,6

Jesu ord til den lamme:

"Søn! Dine synder forlades dig."

Mark. 2,5

Jesu ord er reelt en bekræftelse på, at den lamme er lam på grund af sine synder eller sin dårlige karma. Eftersom synden forlades eller tilgives, kunne det tyde på, at det er muligt at gribe ind i menneskets karma. Ordene ved nadveren antyder det samme:

*"Drik alle heraf – for dette er mit blod, pagtsblodet,
som udgydes for mange til synders forladelse."*

Matt. 26,28

Læg mærke til, at der ikke tales om *syndernes* forladelse – altså *alle* synders forladelse – men om *synders* forladelse. Det kan fortolkes som enkelte synders forladelse, men Kirken har valgt at fortolke det som en total tilgivelse af alle synder.

Men Jesus sagde også:

*"Men jeg siger jer,
at mennesket skal gøre regnskab på dommens dag
for hvert unyttigt ord, det taler."*

Matt. 12,36

Synd er en realitet. Er syndsforladelse også?

Tilgivelse eller syndsforladelse i en eller anden form forekommer i de fleste religioner. Når et budskab kategorisk gentages i menneskehedens helligste skrifter, bør man ikke afvise det. Vores udgangspunkt er derfor, at dårlig karma eller Kirkens synd er en realitet. Spørgsmålet er nu, om tilgivelse eller syndsforladelse også er en realitet, når man samtidig siger, at ethvert menneske skal stå til regnskab.

Naturvidenskabens uforanderlige love

Karma er som sagt en naturlov og for at kunne nærme os problematikken på en logisk måde, må man som udgangspunkt konkludere, at tilgivelse og syndsforladelse må være knyttet til denne naturlov. Hvis det er tilfældet, må der også eksistere nogle grundlæggende principper for synd og syndsforladelse i naturen.

Lad os begynde hos naturvidenskaben. Naturvidenskaben arbejder ud fra ideen om *uforanderlige* love. Naturlovene ligger til grund for alle fænomener. Lovene er ukrænkelige – de svigter aldrig. Tyngdekraften virker eksempelvis altid – døgnet rundt – året rundt. Også i kirketiden. Hvis karma og tilgivelse er et faktum i naturen, må princippet ikke være i modstrid med naturvidenskaben. Det må med andre ord hvile på lige så uforanderlige principper som tyngdeloven.

Hvad er dårlig karma eller synd?

Er det muligt at definere dårlig karma eller Kirkens synder? Karma er nært knyttet til menneskets udviklingsproces. Åndsvidenskabeligt set betyder udvikling, at sjælen eller bevidstheden passerer fra form til form efterhånden som den vokser, og i sig selv opmagasinerer de oplevelser, den har gennemgået i formerne. Jo flere erfaringer, jo højere udvikling.

Mineralriget

I mineralriget er sansningen begrænset på grund af det hårde legeme, men at der er en sansning, kan ses ved mineralets reaktion, som fysikerne kalder kemisk affinitet. Grundstofferne tiltrækker eller frastøder hinanden, og her har man fundamentet til tiltrækning og frastødning. (Den første primitive sansning).

Planteriget

I planteriget øges evnen til at opleve tiltrækning og frastødning. Sansningen og reaktionen på sansningen kommer til udtryk som tiltrækning mod lys og varme og frastødning i forhold til samvær med visse andre plantearter. (Reaktion på sansningen).

Dyreriget

I dyreriget er evnen til at føle behag eller smerte stærkere udviklet. Dyrene kan bevæge sig omkring og opsøge det, de oplever som behageligt, og undgå det, de oplever som ubehageligt. Følelserne er det store udviklingsområde i dyreriget. Og den spirende tænkeevne vækkes. (Valg eller fravalg af sansning).

Menneskeriget

Selvbevidstheden får sit gennembrud i menneskeriget, hvor mennesket har en individuel sjæl i modsætning til dyreriget, hvor flere dyr er udtryk for en gruppesjæl. Men menneskesjælen begynder i *uvidenhed*. Den må kæmpe, lære og lide for at lære årsag og virkning – dvs. naturlovene – at kende. I utallige inkarnationer bevæger mennesket sig den lange vej fra *uvidenhed* til *alvidenhed*. (Kontrol over sanserne).

Fra tvang til valgfrihed

Udviklings love er helt anderledes i menneskeriget end i de lavere naturriger. I mineralriget, planteriget og dyreriget er udviklingen underkastet *nødvendighed* eller *tvang*. I menneskeriget er der en relativ *valgfrihed*. I de lavere naturriger siger den guddommelige lov "*du skal*". I menneskeriget siger den "*du bør*".

*"Ingen skal tvinges til at vælge det bedste.
På hvert udviklingstrin står det enhver frit
at vælge, hvad man vil
– på den eneste betingelse
at man underkaster sig følgerne af sit valg."*

Annie Besant

Det gælder naturligvis kun mennesket. Mineralets atomer *tvinges* til at indgå bestemte forbindelser og undgå andre. Planternes vågnende bevidsthed *tvinges* til at udvikle sig i overensstemmelse med bestemte typer. Dyrenes instinktive bevidsthed *tvinger* dem til bestemte handlinger. Menneskets selvbevidsthed har derimod evnen til at sige "*jeg vil*" eller "*jeg vil ikke*". Alle har med andre ord evnen til *selvbestemmelse*. Derfor har mennesket også mulighed for at overtræde Universets love og dermed sætte sin egen vilje op imod naturens love. Men disse ubalancer vil naturlovene altid forsøge at udligne ved en modsatrettet reaktion. Derfor oplever mennesket modstand og lidelse, når naturlovene trodses – uanset om det sker bevidst eller ubevidst. I udviklingens lange løb lærer mennesket at forstå, respektere og bruge naturlovene til gavn for sig selv og for helheden.

Aktion – reaktion

En lovovertrædelse virker altid tilbage på det menneske, der har begået den, og virkningen vil opleves som lidelse. Man kan derfor ikke hverken bryde eller ophæve loven. Loven forandrer sig ikke, fordi man sætter sig op imod den. Men man skaber disharmoni i sig selv eller omkring sig. Man påfører sig selv eller andre smerte og lidelse. Dårlig karma kan indledningsvis defineres som:

– *en overtrædelse af de guddommelige love
som kommer til udtryk i naturlovene ...*

– men som det senere vil fremgå, er denne definition ikke dækkende. Karma er mere end en overtrædelse af naturlovene.

Hvad er en naturlov?

Hvad forstår man ved en naturlov? Når man taler om en naturlov, taler man om en *uforanderlig* rækkefølge af virkninger. En naturlov er ikke en befaling. Den siger ikke "det *må* man gøre" eller "det *må* man ikke gøre". En naturlov viser de betingelser, som gør det muligt at opnå noget eller undgå noget.

*Naturlovene er kun tvingende i den forstand,
at man ikke kan undgå virkningerne af dem.*

Det gælder både når man skaber betingelser, der er i konflikt med lovene, og når man gennem forøget viden om naturlovene er opmærksom på, hvilke betingelser man skaber, og derfor undgår de negative virkninger fra naturlovene.

*"Naturens love forandres ikke,
hvad enten man tror på dem eller ej.
Når man forstår naturens love,
får man kraft til at fremskynde sin udvikling
– for man kan så benytte enhver lov,
der fremmer væksten og undgå de love,
som forsinker."*

Annie Besant

Naturlove er ukrænkelige

En naturlov siges at være ukrænkelig. Det skyldes, at den udtrykker et samspil mellem årsag og virkning, som ikke kan forandres.

Et eksempel: Stigen og tyngdeloven

Hvis man falder ned fra en stige, bryder man ikke tyngdeloven. Man respekterede den bare ikke, og virkningen er uundgåelig. Faldet mod jorden medfører en oplevelse af smerte og giver en påmindelse om lovens ukrænkelighed. Lidelse giver viden om naturlovene. Hver lidelse giver viden om en naturlov, og denne viden sætter mennesket i stand til at styre i den rigtige retning for hurtigst muligt at nå sit mål. Enhver lidelse er resultatet af, at man har *forsyndet* sig mod en naturlov.

*Derfor bringer lidelsen os nærmere
til en erkendelse af
den guddommelige natur i os selv.*

Et eksempel: Brændt barn

Et barn brænder sig på en varm genstand lider, fordi det ikke kendte en naturlov. Denne viden giver barnet mulighed for at handle rigtigt i forhold til denne naturlov, og derved at undgå en forhindring i at nå sit mål. *Sorger, lidelser og prøvelser stammer sædvanligvis fra uvidenhed.*

*"Vid dette, I som lider.
I lider ved jer selv."*

Annie Besant

*"Mennesket skaber selv sine lidelser
gennem begær."*

Gautama Buddha

Lovene gælder på alle eksistensplaner

Det samme gælder naturlovene på alle andre planer. F.eks. også lovmæssighederne på det livsområde, den menneskelige udvikling er knyttet til – det *moralske* område. Mange vil måske betvivle, at et brud på de moralske love altid resulterer i lidelse. Det er korrekt, at man ikke altid ser dyden belønnet og synden straffet, men det gælder kun, hvis man bedømmer det ud fra det nuværende liv. Hvis man kunne se alle de liv, sjælen har gennemlevet, ville man se den samme lovmæssighed for de moralske love som for de fysiske. Overtrædelse af loven resulterer i smerte og lidelse – i dette liv eller i et senere. Men lidelsen er uundgåelig.

Her er årsagen til, at karma af mange opfattes som en hård lære. Syndsforladelsen fritager jo den troende fra ansvaret for sine handlinger. Det er derfor nemmere at skaffe tilhængere til syndsforladelsen end til karmaloven, som kræver reel karakterudvikling, for det er som bekendt hårdt arbejde.

Tilgivelse foregår mellem mennesker

Som sagt tror mange fejlagtigt, at karmaloven ikke giver plads til barmhjertighed og tilgivelse. Det er korrekt, at karma aldrig giver syndsforladelse i den forstand, at den fritager et menneske fra lovens virkninger, men det er ikke korrekt, at den ikke giver plads for barmhjertighed og tilgivelse. Forklaringen er enkel og logisk. Syndsforladelse eller tilgivelse er noget, der foregår mellem mennesker. Tilgivelse kan naturligvis ikke finde sted mellem et menneske på den ene side og en naturlov på den anden side. Ingen kunne vel drømme om at falde på knæ og bede tyngdeloven om tilgivelse, hvis man ikke har respekteret den?

Handlingen ophæves ikke

Tilgivelse medfører *ikke*, at virkningen af handlingen (dvs. virkningen af naturloven) ophæves. Intet fornuftigt menneske kan forestille sig, at tyngdeloven skulle ophæves, hvis man beder den om tilgivelse, næste gang man falder ned af trapperne.

*Det eneste der ændres, er,
at den der tilgiver, tænker, føler og handler,
som om intet forkert var sket.*

Kristus fortsatte med at give kærlighed, på trods af at han blev udsat for tortur. Her er hans virkelige budskab. Hans kærlighed eller tilgivelse gives endog til hans bødler, for "*de ved ikke, hvad de gør.*" Kristus er et forbillede for mennesker. Mennesket skal blive som ham, så får det tilgivelse for sine synder. Ikke fordi han ophæver dets karma, men fordi det selv "omvender" sig. Og med omvendelse menes der, at det ændrer tanker, følelser og handlinger – og dermed ophæver det selv sin karma. Målet med den karmiske lidelse var netop denne forvandling eller omvendelse.

Tilgivelse i denne forstand er en pligt, som karma ikke forhindrer, men tværtimod kræver, hvis den ikke skal få karmiske følger. De karmiske følger af at undlade at hjælpe et menneske i nød kunne være, at man ikke selv modtager hjælp, hvis man en dag befinder sig i en nødsituation. På denne måde får man selv en oplevelse af virkningen af sine egne handlinger.

Hvad er syndsforladelse?

Efter disse informationer, er der god grund til at se nærmere på kristendommens løfte om syndsforladelse for at se, hvad der kræves for at få syndsforladelse? Efter den almindelige opfattelse er det nok, når en synder angreder sin handlemåde. Gør man det, er man berettiget til at slippe for virkningerne af sine handlinger. Her ligger den store psykologiske misforståelse, for selvom fortrydelsen markerer en selverkendelse, er den blot den *første spire* til en karakterforandring til det bedre. Den markerer *begyndelsen* til en moralsk udvikling. Ikke *afslutningen* på den. De karmiske virkninger af tidligere handlinger kan naturligvis ikke forsvinde i samme øjeblik, man fortryder dem, for fortrydelsen indebærer ikke nødvendigvis, at man vil fortsætte den positive moralske udvikling.

*Fuldkommenhed opnås ikke gennem
anger og et godt fortsæt.
Angeren får først værdi,
når den medfører
en vedvarende ændring af
karakteren.*

Et godt eksempel er folks nytårsforsæt. Nytårsaften fortryder mange, at de begyndte at ryge. De erkender, at det er en usund og dårlig vane og beslutter, at nu skal det være det slut. Men mange må efterfølgende erkende, at der ligger hårdt arbejde mellem beslutningen og den vedvarende ændring af vanen.

I virkeligheden er karma en god ven og hjælper, for i samme øjeblik man fortryder en handling og beslutter at ændre sin karakter, har karma konfronteret personen med tidligere handlinger, og det giver mulighed for at ændre dem til det bedre – og teste om ændringen er *vedvarende*.

Karma giver mulighed for at udvikle den moralske styrke og indre åndelige kraft, fordi karma viser de dårlige karaktertræk, der tidligere blev udviklet og giver nu mulighed for at ændre dem til gode og positive egenskaber.

Karma er som en stige, som trin for trin fører fra ufuldkommenhed på de nederste trin til fuldkommenhed på det øverste. Karma er også et kors, der kan være tungt at bære, men det giver kraft og styrke.

Karma og lovovertrædelse

Iflg. det, der er skrevet indtil nu, kunne man definere synd, som en overtrædelse af loven – dvs. de moralske love – som ligger til grund for den menneskelige udvikling, men denne definition er *ikke* dækkende.

Der er forskel på lovovertrædelse og synd.

I god tro

Enhver ved, at det er muligt at overtræde loven uden at vide det. Det uudviklede menneske uden erfaring og uden samvittighed bryder loven i god tro, og det ville være forkert at kalde det synd.

*"Enhver synd er en overtrædelse af loven,
men ikke al lovovertrædelse er synd."*

Rich. Eriksen

Uanset om man overtræder loven i god eller ond tro er resultatet smerte og lidelse, men lovovertrædelse i god tro kan ikke defineres som synd. Men ...

*– man synder, når man overtræder loven
i fuld bevidsthed om det ondes karakter.*

Misforstået sammenblanding

Synd er en lovovertrædelse, der begås *på trods af* samvittighedens røst. Det er vigtigt at forstå, for næsten alle misforståelser omkring synd og syndsforladelse kommer fra en sammenblanding af synd og lovovertrædelse. Der holdes mange fælelsesladede prædikener om "Guds barmhjertighed". Men Guds barmhjertighed befrier ingen for at brænde sig, hvis man holder hånden ind i ilden – en påstand man er velkommen til at afprøve.

Synd medfører samvittighedsnag

En lovovertrædelse medfører automatisk en reaktion fra lovens side, og sjælen vil opleve denne reaktion som smerte. Det gælder som sagt både for lovovertrædelser, der er begået i god tro og for synden. Men synden medfører ikke bare smerte, den medfører desuden samvittighedsnag – dvs. indre ufred. Der er opstået en indre disharmoni i det subjektive forhold mellem sjæl og personlighed. Religiøse mennesker vil opleve det som disharmoni mellem Gud og menneske.

Lad os tage et eksempel. Et barn, som aldrig har set eller hørt om en kniv, griber den og skærer sig. Barnet har, uden at vide det, overtrådt en naturlov og resultatet er smerte, som er en nyttig læreproces til gavn for fremtiden. Lovovertrædelsen i sig selv giver ikke dårlig samvittighed. Barnet går tillidsfuldt og uden samvittighedsnag til sine forældre for at få hjælp og trøst.

Situationen er en helt anden, hvis forældrene har forbudt barnet at røre en kniv. Når barnet alligevel gør det, er det nu ikke kun såret, der giver smerte, men også samvittighedsnaget. Barnet er bevidst om, at det har skabt en disharmoni mellem sig selv og forældrene. Det går til forældrene tyngt af skyldfølelse. Den disharmoni, der nu er opstået mellem barnet og forældrene, kan fjernes ved hjælp af tilgivelse eller syndsforladelse fra forældrenes side. Men tilgivelsen eller syndsforladelsen læger jo ikke selve såret. Barnet må lide under smerten, som er den lovmæssige følge af lovovertrædelsen. Syndsforladelsen genopretter udelukkende tillidsforholdet mellem barnet og forældrene.

Forskellen mellem lovovertrædelse og synd

Dette eksempel viser tydeligt forskellen mellem lovovertrædelsen og synden. Man kan overtræde tilværelsens love i god tro, og resultatet er altid smerte og lidelse, men det forstyrrer ikke den indre harmoni. Men forholdet forandrer sig, når man overtræder loven på trods af bedre vidende. Nu er den indre harmoni forvandlet til disharmoni.

Gud er loven – men Gud straffer ikke

Det samme gør sig gældende i forholdet til Gud. Hvis man lever i overensstemmelse med sin viden om Guds vilje, så oplever man Gud som god. Men den, der trodser de guddommelige love, oplever indre ufred. Gud opleves som en "*straffende*" Gud. Menneskets synder medfører ikke skyggen af forandring i Gud selv. Gud bliver hverken vred, når mennesket synder, eller glad når det ikke gør det. Gud er den samme fra begyndelsen til enden. Det er ikke Gud men mennesket selv, der rejser de indre skranker.

Et eksempel

På en åben strækning blæser en kraftig vind. Mænd og kvinder vandrer over strækningen, og nogle forbander vinden, mens andre velsigner den. Vinden er den samme. Den blæser uden hensyn til personerne. Men den ene gruppe går *med* vinden og oplever den som en støtte og en hjælp. Den anden går *imod* den og oplever den som modstand.

Gud er den vind, der bærer mennesket mod sit mål. Ingen kan undgå den. Men mennesket vælger selv sin retning i livet. Vælger man at gå i vindretningen – dvs. at følge den guddommelige vilje og plan – vil man opleve Universets lovmæssigheder som en hjælp. Ikke som en modstandskraft.

Hvad er tilgivelse?

Nu er det nemmere at forstå, hvad tilgivelse og syndsforladelse er. Tilgivelse er en genoprettelse af det harmoniske forhold. Når presset fra skyldfølelserne og samvittighedsnaget bliver for stort, vælger man at lægge sit liv om. Man vender om og går med vinden i stedet for at kæmpe sig frem i strid modvind. Naturligvis opleves det som en lettelse, for disharmonien forvandles til harmoni. Man føler, at synden er blevet tilgivet. Men hvad er der i virkeligheden sket? Gud er den samme, som Han var dagen før. Mennesket selv har ændret sig. Ikke Gud.

Synsforladelse er således en ren subjektiv forandring af menneskets forhold til Gud – eller rettere: *Personlighedens forhold til sjælen*. Det er derfor forkert at tro, at

syndsforladelse ophæver de lovmæssige følger af egne lovovertrædelser. Syndsforladelsen fjerner udelukkende den indre ufred og disharmoni, som synden har skabt.

I de mange inkarnationer, mennesket har gennemlevet her på Jorden, har det gjort sig skyldig i stribevis af lovovertrædelser og synder – både i god tro og bevidst. De udgør den dårlige karma. Ingen syndsforladelse kan befri dette menneske fra den dårlige karma, ligesom forældrenes tilgivelse af barnet med kniven, ikke fik såret i hånden til omgående at vokse sammen og forsvinde.

Karma er ikke ubarmhjertig

Karma er en konsekvent lov, men den er retfærdig – og dybest set er den barmhjertig. Hvis mennesket ikke fik mulighed for at opleve virkningerne af sine egne tanker, følelser og handlinger, fratog man det muligheden for lære lektien gennem personlig erfaring. Og hvis det skete, idet det beder om tilgivelse eller syndsforladelse, ville det endda ske i det øjeblik, hvor det bevidst begynder at stræbe imod et højere mål. Når man ved, at sjælen opnår erfaring, kundskab og i sidste ende visdom gennem lidelse og smerte, så bliver karma en ven og ikke en fjende.

Modstand er udvikling

Enhver modstand er en anledning til at prøve at udvikle karakteren. At give syndsforladelse og derved fjerne modstanden, ville være det samme som at fjerne sjælens muligheder for at udvikle sig. Der findes forhåbentlig ikke nogen, der tror, at et problemfrit og jævnt liv uden indre kampe, uden udfordringer, uden sejre og nederlag ville give vækst?

*"Du er nået hertil, hvor du er på grund af de fejl, du har begået.
Succes er blot en gentagelse af en handling,
du engang har lært gennem tidligere fejltagelser."*

Andy Schneider, Canada

Eget ansvar

Det er nemt at tilgive dem, man elsker. Men de fleste mennesker drives frem af deres ambitioner, og hvem står i vejen for dem? *Andre mennesker!* De er årsag til, at man ikke altid når de mål, man sætter sig. Det er en væsentlig årsag til, at trangen til at beskyldte andre, er et udbredt fænomen i nutidens samfund. Derfor må hver især indse, at ...

"– man er summen af de valg, man selv har truffet!"

Påvirkningerne under opvæksten, gør det måske vanskeligt at acceptere denne tanke. Alle mennesker har udviklet mange gode undskyldninger for at befri sig selv for ansvar. Her er nogle eksempler fra hverdagen:

- "Jeg kunne ikke gøre for det".
- "Det var ikke min fejl".
- "Det er min natur".
- "Jeg blev misforstået".
- "Jeg blev dårligt behandlet".
- "Det er familiens skyld".
- "Det er samfundets skyld".

Man må forsøge at betragte sit liv fra en anden synsvinkel.

- Alt, hvad der er sket, fra man blev født til nu, rummer en lære, som man bør være taknemlig for.
- Alle, man har været i kontakt med, har været lærere – uanset om man hader eller elsker dem.
- Alt er, som det skal være. Hverken mere eller mindre.

Når man selv tager ansvaret for alt, er der ikke mere at tilgive. Man skaber jo sin egen virkelighed.

Det kræver hårdt arbejde at befri sig for trangen til at beskyldte andre og påtage sig det fulde ansvar for sit liv. Det kan nemt resultere i *selvbebrejdelser* ... altså en fokusering på egen *utilstrækkelighed* ... og det kan føre til en følelse af *selvforagt*.

Elsk din næste som dig selv

Denne disciplin bygger dybest set på *selvkærlighed* – ikke på *selvforagt*. Jesus sagde: "*Elsk din næste som dig selv*" – altså skal man elske andre lige så meget som sig selv. Jo mere man elsker sig selv, jo mere er man i stand til at elske andre. At elske sig selv skal *ikke* forveksles med *selvoptagethed*. Hvis man elsker sig selv, stoler man på sine egne værdinormer, sit intellekt og sin skelneevne.

Man har selv tiltrukket dem

Hvis man tager ansvaret for sig selv og de situationer, man befinder sig i, er der ikke længere behov for at tilgive de mennesker, der behandler dig dårlig, for ...

– man har selv tiltrukket dem!

Man har brug for dem

Man vil opdage, at hvis man dømmes og bliver vred, vil man stadig blive udsat for dømmende og vrede mennesker. Man tiltrækker dem selv, for man har brug for at se sig selv i dem. Når man ikke længere har behov for den lære, som rummes i de ubehagelige oplevelser, får man heller ikke disse oplevelser.

Tilgivelse er ikke overbærenhed med andre

Tilgivelse er ikke *overbærenhed*. Når man tilgiver, skal man altså ikke bære over med andre. Det er det samme som at dømme dem. Man skal i stedet tilgive sig selv, fordi man har dømt eller været vred på sine medmennesker.

“De ved ikke, hvad de gør”

Alle bør tage stilling til, hvad der menes med ordene “*de ved ikke, hvad de gør*”. Mennesker, der opfører sig ondsksfuldt, *ved ikke hvad de gør*. Det er umuligt at have medfølelse med andre mennesker, hvis man er overbevist om, at man intet har til fælles med dem. Når man erkender, at man er forbundet med alle andre mennesker (også med dem, der opfører sig dårligt) føler man sig *aldrig* isoleret fra menneskeheden.

Af denne erkendelse opstår evnen til at tilgive.

Overgivelse

Det eneste, der nu mangler, er *overgivelsen*. Med overgivelse menes der ikke, at man overlader kontrollen med sit liv til andre mennesker, organisationer eller filosofiske systemer. Ved overgivelse sætter man sin lid til de kræfter og principper, der altid er virksomme i et fuldkomment univers. Overgivelse betyder, at man stoler på de store principper, som styrer Universet og alle væsener i det. Det er nemmere at tilgive, når man også overgiver sig til sin skæbne. Man har overgivet sig til sin karma i fuld tillid til, at det er sjælens beslutning og det bedste for udviklingen.

Forsoningen

Det er indlysende, at man ikke kan skrive om karma og tilgivelse uden at komme nærmere ind på Kirkens *forsoningslære*. Forsoningslæren er en af de mest fremtrædende læresætninger i kristendommen. Det er den læresætning, der har givet anledning til de stærkeste angreb fra mennesker udenfor kristendommen, men den har også været en pinsel for mere følsomme samvittigheder inden for troen. Mange kristne tænkere har af gode grunde tvivlet på denne del af den kristne lære, og har forsøgt at fortolke den på en måde, der kunne bortforklare de grovere begreber.

Aaron med sydebuk. Aaron er iført ypperstepræstens klædning.

Sydebukken

Hvordan er ideen til sonofferet opstået? I sin bogserie *Attentatet på Moses* skriver den danske forsker og forfatter Ove von Spaeth:

”Der har i nogle af oldtidens mysteriekulter været praktiseret en grusom ritus, hvor der blev udpeget et stedfortrædende offer, som iført gedebukkeskind skulle være *sydebuk* og derefter blev stenet, undertiden til døde. Den israelitiske stamfader Jakob var på flugt – efter at han, udklædt i gedebukkeskind til ritualen hos Isak, var i fare for at blive dræbt – og det indikerer en sydebukfordrivelse af et menneske.

I Moses’ lovgivning skelnes mellem stening af en person til straf for vedkommendes forbrydelse og stening af en levende gedebuk anvendt som *syndsoverførelse*, dvs. at være *stedfortrædende offer* – tilsyneladende en mentalhygiejnisk foranstaltning især i små samfund eller en ørkenlejr for at ”lukke dampen ud”, før nogen gjorde hinanden skade. I sidste tilfælde har et menneske ikke mere skullet lægge krop og liv til at være sydebuk, idet Moses’ lovgivning trods enkelte grusomme reminiscenser dog var revolutionerende som den tids mest humane lovgivning.

Moses' love forbød menneskeofring, men tillod som en form for et stedfortrædende offer – at stene en gedebuk – en *syndebuk*, og ofre lidt af dens blod. Også slagteoffer beskrives i "2. Mosebog" (24,8). Her hældte Moses ved slagteofringen en del af blodet i skåle og stænkede det på folket for ved dette stærke middel at *besegle en pagt*. Den metode blev fortsat brugt så sent som på Jesu tid ved ofring af påskelam (jf. at Jesus også kaldes "et lam") i Jerusalems tempel. Her roterede præsterne de bægerformede skåle med offerlammenes blod, for at det ikke skulle størkne for hurtigt, mens der blev sunget påkaldelser i form af hellige hymner.¹

Ideen om blodets kræfter er en "teknisk" baggrund for symbolikken med Jesus som stedfortrædende *offer*. Ved "den hellige nadver" udnyttedes den effekt i forbindelse med, at Jesus oprettede en pagt, og som omtalt lod et bægers indhold af rød vin symbolisere sit blod. Paulus kaldte senere Jesus for "den anden Adam", og i nadverberetningen er indlagt et kraftfuldt ordspil, idet de tre omhandlede begrebers ord "Adam", "blodet" og "den røde vin" alle var af samme rod med næsten enslydende udtale, både på hebraisk og det lokalt formentlig mest talte sprog aramæisk."

Inspiration til udvikling

Den oprindelige mening med Kristus som stedfortræder for sine medmennesker var, at de skulle inspireres til udvikling mod det gode – *ikke at de slap let fra deres synder*.

*"Han (Kristus) blev fejlagtigt fremstillet for verden
som den levende syndebuk, der borttog menneskenes synder,
og det blev årsagen til læren om den stedfortrædende forsoning.
Paulus var den ansvarlige for denne forvrængning.*

Alice A. Bailey: *Kristi tilsynekomst*, s. 104

Den første kirkes almindelige opfattelse var, at Kristus som repræsentant for menneskeheden, overvandt Satan (det onde) og satte menneskeheden fri. Den samme symbolik finder man i de egyptiske mysteriespil, hvor Horus (sjælen) kæmper mod den onde Seth for at hævne sin fader, Osiris. Både Horus og Kristus var et forbillede – en idealkarakter – som almindelige mennesker skulle forsøge at efterligne. Det er mennesket selv, der skal bekæmpe det onde i sig selv – *ikke Kristus*.

Ændrede læren

Efterhånden som de kristne mistede forbindelsen til de åndelige sandheder, farvede de læren med deres egen intolerance og trang til at dømme.

*I stedet for at frelse mennesket fra det onde,
frelste Kristus nu menneskeheden fra Guds vrede.*

Man tilføjede nu sanktioner, som yderligere materialiserede den impuls, som oprindeligt var guddommelig. Både den romerske katolske kirke og protestanterne troede på reformationens tid på Kristi forsonings stedfortrædende karakter. På dette punkt er der ingen strid mellem de to trosretninger. Det ser man i Luthers opfattelse af den vrede Gud:

¹ Vil man læse mere af Ove von Spaeth, anbefales det at besøge: www.moses-egypt.net

"Kristus på hele menneskehedens vegne, i sandhed og virkeligt, følte Guds vrede, forbandelse og død".

"... til vreden, til en uendelig Guds vrede uden forbehold, til selve helvedets pinsler, udleveredes Kristus, og det med hans egen Faders hånd."

Luther

Og den anglikanske kirke er enig:

*"Synden drog Gud ud af Himlen
for at lade ham føle dødens rædsler og pinsler
– og mennesket, der var en helvedes brand og djævlens træl,
blev løskøbt ved Hans enbårne og højtelskede søns død.
Hans vredes hede, Hans brændende vrede,
kunne kun formildes ved Jesus.
Så velbehageligt var offeret og gaven,
der bragtes Ham ved hans død."*

Hvordan kan man i ramme alvor påstå, at en alkærlig Gud og Fader kan udvise en grusomhed, der langt overgår, hvad selv de mest primitive og afstumpede individer har samvittighed til at udføre? Hvem kender nogen, der kunne drømme om at udsætte deres eget uskyldige barn for så barbarisk en handling – ja ikke engang deres værste fjender.

I Bjergprædiken siges det om Gud, at han ...

*"– lader sin Sol stå op over onde og gode
og lader det regne over retfærdige og uretfærdige."*

Matt. 5,45

Gud er altså ikke hverken vred, emotionel eller hævngherrig!

Dobbelt straf

Der var andre problemer med forsoningslæren. I en anden udlægning tog man højde for, at der lå en grov uretfærdighed i, at synden blev straffet to gange. Først ved Jesu død som hele menneskehedenes stedfortræder – altså både de frelste og de fortabte – og derefter de fortabte sjæle, som skal pines i evighed i helvede, på trods af at de er en del af den frelste menneskehed. Derfor valgte eksempelvis de fleste calvinister at indskrænke forsoningen til de udvalgte. Med andre ord – Kristus bar ikke verdens synder, men kun en del af verdens synder – de udvalgtes synder:

*"Han lider ikke for verden,
men for dem, som du har givet mig."*

Jesus døde for synder, han ikke havde begået

Det grundlæggende dogme siger imidlertid, at Kristus døde for *alle* – at han led under sin emotionelle Faders forfærdelige vrede over menneskets synder – at Guds egen enbårne søn – på trods af at han var uskyldsren – led helvedets straffe for synder, han *ikke* selv havde begået.

Det kan naturligvis ikke nægtes, at kristendommens autoriserede lære har skabt

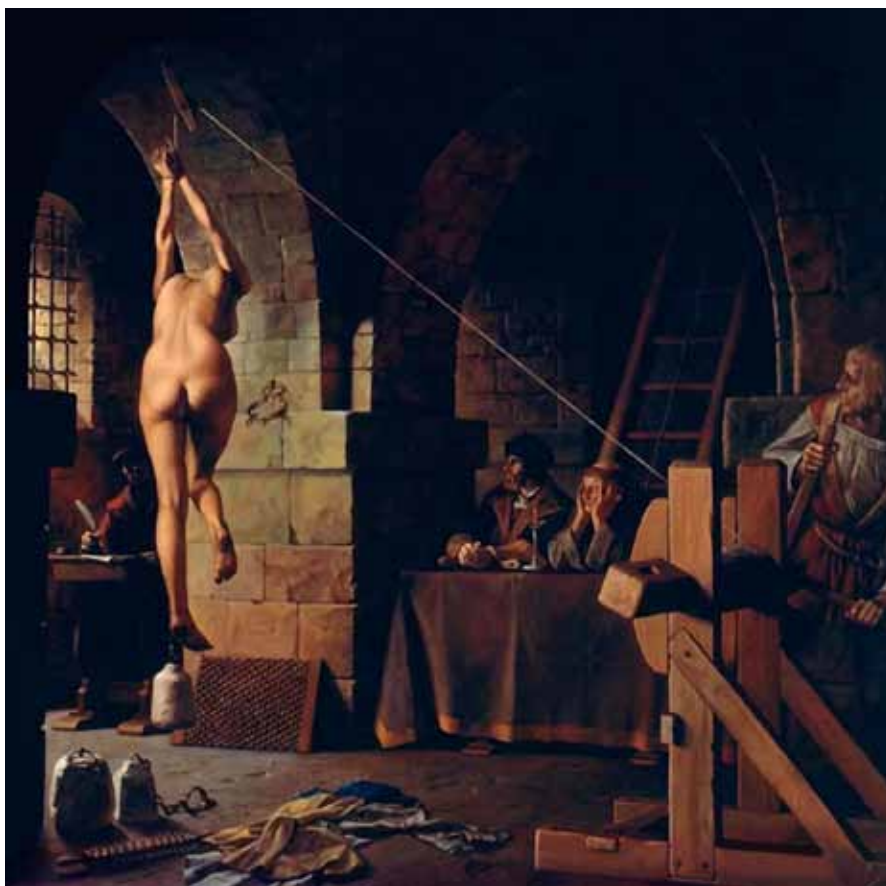
udvikling hos tilhængerne af den. Kristne mænd og kvinder har uden tvivl fundet styrke, trøst og inspiration i dette dogme. Men det *må* alligevel undre, når man går tættere på denne lære, for den *må* virke frastødende – uanset om man bruger forstanden eller samvittigheden.

Synd er ulydighed mod Gud

Synd i klassisk forstand er identisk med ulydighed mod Guds vilje. Det fremgår af Adams ulydighed, der almindeligvis betragtes som menneskeheden's første synd. Den nedarvedes endog på mystisk vis til alle Adams efterkommere, som er hele menneskeheden, og dermed blev Adams personlige synd til *arvesynd*. Synd defineres som ulydighed mod Guds bud – uanset dette buds art. Det kan ikke undre. Helt tilbage i Det Gamle testamente forestiller man sig Gud som en person og en streng autoritet. Det kan heller ikke undre, hvis man tager i betragtning, at Kirken næsten lige fra begyndelsen tilpassede sig samfundsordenen. For at kunne fungere krævede samfundet, at alle strengt overholdt samfundets love. Hvor tyranniske eller hvor liberale lovene var, og hvordan de håndhævedes, spillede ingen større rolle i sammenligning med det centrale mål:

– folk skulle lære at frygte selve autoriteten ...

– ikke bare "ordensmagtens" repræsentanter, fordi de bar våben. Denne frygt var ikke tilstrækkelig garanti for, at staten fungerede, som den skulle.

Folk overholder ikke lovene alene, fordi de er bange, men også fordi de føler sig skyldige over deres ulydighed. Denne skyldfølelse kan man slippe af med gennem syndsforladelse eller tilgivelse ... *som kun autoriteten kan give!*

Både kirke og stat

Så længe minoriteten havde magten, og majoriteten måtte tjene denne minoritet og være tilfreds med smulerne fra de riges bord, var det nødvendigt at opelske fornemmelsen af, at ulydighed er en synd. Den blev opelsket både af kirke og stat, der samarbejdede, fordi begge parter måtte beskytte hver sit hierarki. Begge parter brugte familien som en institution, der skulle opdrage børnene til lydighed fra det første øjeblik, de viste selvstændig vilje. Børnenes selvstændige vilje skulle nedkæmpes for at få dem til at fungere som *lovlydige* borgere senere hen.

Synd i konventionel teologisk og verdslig forstand er derfor et begreb, der har sin plads i en autoritær struktur. Det kræver, at menneskers centrum ikke findes i dem selv, men i den autoritet, de underkaster sig. Man finder ikke fred og harmoni gennem egen aktivitet, men gennem *passiv lydighed* og *autoritetens påskønnelse*. Underkastelsen behøver ikke være bevidst. Og den kan være stor eller lille.

Ofring eller selvopofrelse

Hvis man i stedet ser på læren om forsoningen fra en esoterisk synsvinkel, vil man hurtigt fornemme, at nøgleordet *ikke* er Guds vrede og straf. Man skal heller ikke fokusere på Kristi blodoffer eller hans død på korset. Man skal lære af hans liv.

"Som vi alle ved, er fokuseres der på "Kristi blodoffer" på korset og på en frelse, afhængig af anerkendelse og accept af dette offer. Den stedfortrædende forsoning er sat i stedet for den tillid til vores egen guddommelighed, som Kristus selv indskærpede os. Kristi kirke har vist sig ineffektiv (hvad verdenskrigen viste) på grund af sin snæversynede tro og evne til at betone forkerte forhold, sin klerikale pragt, sin falske autoritet, sin materielle rigdom og sin præsentation af en død Kristus. Hans opstandelse accepteres, men hovedvægten er lagt på hans død."

Alice A. Bailey: *Kristi tilsynekomst*, s. 65

Ofringens lov

Kirken har sammenblandet primitive stammers ide om at ofre levende væsener (oftest dyr) for at formilde en vred Gud med Kristi *selvopofrelse*, på trods af at Kristus selv sagde til farisæerne:

"Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer."

Matt. 9,13

Ofring er manifestationens lov

Kristi liv var en lang demonstration af *selvopofrelse*. Han ofrede sig ikke for menneskeheden, men han viste, at ofringens lov er grundlaget for solsystemet – ja for hele Universet. Alle store religioner har erklæret, at Universet begynder med en offerhandling. Derfor indgår ofringens begreb i deres højtideligste ritualer. Ofringens lov kunne måske med større tydelighed kaldes manifestationens lov eller kærlighedens og livets lov, for ofringen består i, at en ubegrænset Gud hinsides tid og rum, manifesterer sig i tid og rum. Set i forhold til den ubegrænsede tilstand, er skabelsen en begrænsning. Og heri ligger offeret. At *selvopofrelse* er manifestationens lov, ses overalt i den fysiske verden, hvor alt liv, al vækst, ethvert fremskridt er afhængig af konstante ofre.

- Mineralet ofrer sig selv til planten, for at give planten liv.
- Planten ofrer sig til dyret for at give det liv.
- Planten og dyret ofrer sig til mennesket, så det kan leve.
- Mennesket ofrer sig for andre mennesker.

Alle de højere former opløses igen og tilfører via deres bestanddele atter energi til det laveste rige. Det er en uafbrudt rækkefølge af ofringer fra de højeste til de laveste – og det er netop tegnet på fremskridt, at ofringen i stedet for at være tvungen og ufrivillig, bliver *frivillig og selvvalgt*.

Dine synder forlades dig

Der skal naturligvis tages stilling til, at Jesus ifølge Bibelen ofte sagde *"Dine synder forlades dig"*. Kan man derfor afvise, at der faktisk er indbygget en fortrydelses-paragraf i naturlovene? Hvad svarede H.P. Blavatsky, da man stillede hende spørgsmålet?:

"Om synderen så venter til sidste minut af den sidste time af sit jordiske livs sidste dag, inden de blege læber fremstammer trosbekendelsen, går det til paradys. Det gjorde den døende røver på korset, og det kan alle andre, der er lige så umoralske, også gøre ... Syndsforladelse fører lettere de, der tror på den, til grænsen af enhver tænkelig forbrydelse end nogen anden lære, jeg kender."

H.P. Blavatsky: *Nøgle til teosofien*, s. 124

Det farlige i læren om den stedfortrædende forsoning består i, at uanset hvor meget eller hvor groft man har forbrudt sig mod både guddommelige og menneskelige love, så behøver man blot at proklamere, at man tror på Kristus, og at man tror på, at hans blod afvaskede enhver synd, man har begået eller vil begå. Det er ikke menneskets handlinger, der er afgørende, men dets tro. Hvis man blindt tror på Kirkens budskab, er man frelst.

Det betyder samtidig, at de mest menneskekærlige og barmhjertige buddhister, hinduer, muslimer og nyreligiøse mennesker kastes i Helvedes evige flammer. Gandhi må derfor i øjeblikket lide og brænde i Helvede, og Dalai Lama er godt på vej. Samtidig vaskes selv de groveste forbrydelser mod menneskeheden bort i samme øjeblik man erklærer: *"Jeg tror på Jesus Kristus!"*

Stenen i skovsøens stille vand

H.P. Blavatsky giver et eksempel til eftertanke. Hvis man kaster en sten i stillestående vand, sættes vandet i bevægelse, siger hun. Det siger loven om aktion og reaktion, og virkeligheden bekræfter det.

Jo større sten, jo større bevægelse – men selv den mindste sten skaber krusninger. Men strømhvirvlerne er ikke begrænset til overfladen. Usynligt under overfladen i alle retninger – udad og nedad – skubber den ene dråbe til den anden indtil kraften når ud til siderne og ned til bunden. Luften ovenover bliver også sat i bevægelse fra det ene lag til det andet. Impulsen er sendt ud, og den kan ikke kaldes tilbage. Det samme gælder en forbrydelse. Forbrydelsen vedrører ikke forbryderen (eller synderen) alene, men sender bølger af virkninger langt ud i omgivelserne.

Hvis Kirken har fortolket Bibelen korrekt, vil det betyde, at en syndsforladelse vil medføre, at "filmen" kan køres baglæns, indtil man når til tidspunktet lige før handlingen blev udført. H.P. Blavatsky siger provokerende, at hvis Kirken vil demonstrere dette princip ved at kalde stenen tilbage fra søen og op i hånden på den, der kastede den, sådan at alle krusninger i vandelementet, luftelementet og æteren ruller tilbage, og indtil kraften er ophævet, og man opnår den forudgående tilstand af ikkeværen, så vil der være grund til at acceptere syndsforladelsen.

Jesus gav syndsforladelse

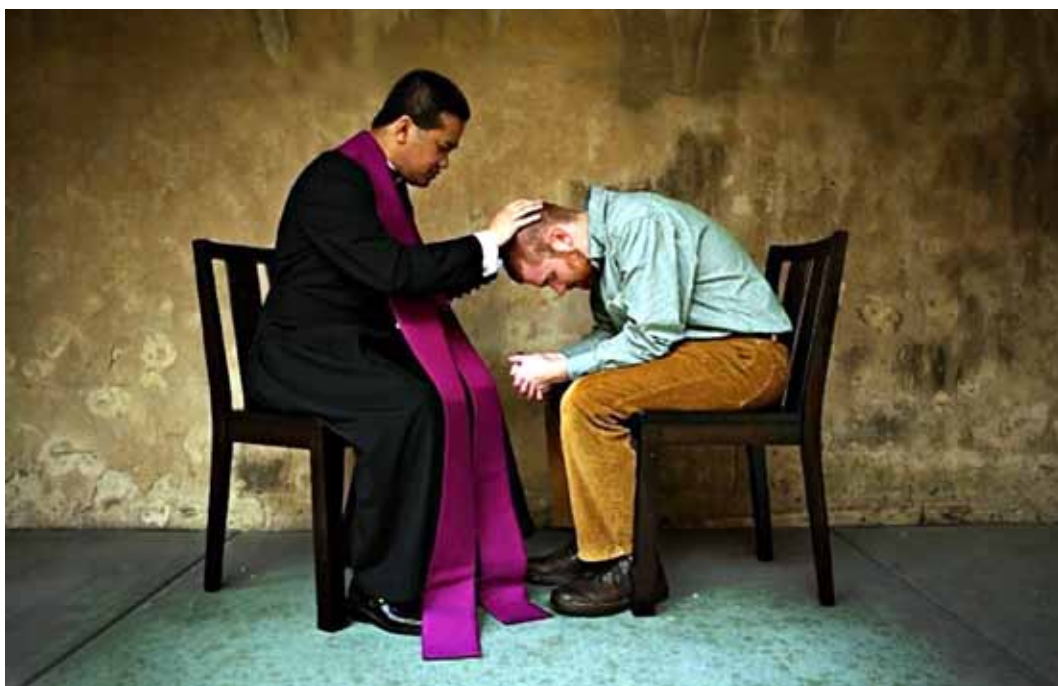
Men ikke desto mindre sagde Jesus ifølge Bibelen: "*Dine synder forlades dig*".

Betyder det, at en mester eller en oplyst person faktisk kan kalde stenen tilbage – altså tage andre menneskers karma på sig, sådan at de selv slipper for at arbejde med konsekvenserne af deres handlinger? Det er vigtigt at lægge mærke til, at Jesu ord ofte blev sagt i forbindelse med en *helbredende* handling. Ordet "karma" betyder som sagt "handling". En sygdom eller anden lidelse er den karmiske følge af en forkert handling. Lidelsen behøver ikke vise sig i det samme liv, men før eller senere viser den sig, og "synderen" stilles til regnskab.

- Lidelsen er *den endelige virkning* i den fysiske verden, af en årsag, der stammer fra fortiden eller tidligere liv.
- Lidelsen er den modne frugt. Den er en kraft, der udtømmer sig. Den legemlige manifestation er netop tegn på, at den har *fuldendt* sit løb.

Karmaen var udtømt – lektien var lært

Synderen kunne kun helbredes, fordi han/hun havde udtømt sin karma. Dvs. at vedkommende havde lært lektien. *Jesus – eller en hvilken som helst anden oplyst mester – kan ved sin berøring bevirke, at personen ser og forstår årsagen til lidelsen.* Og da målet med lidelsen er denne erkendelse, er karmaen slut ... eller synden forladt. Hvis et menneske havde afviklet en tung karma, men var fastlåst i en gammel tankeform, skabt af samvittighedsnag og dyb anger over denne handling, kunne en "syndsforladelse" fjerne "syndsbevidstheden" og befri dette menneske for en tyngende byrde, som stod i vejen for yderligere fremskridt.

Den apostolske succession

I den apostolske succession, hvor bispeindvielsen skulle give Kirkens præster evnen til at overføre kraften fra Kristus til de troende, placerede man præsterne som Kristi stedfortrædere. I Fiskenes tidsalder har der muligvis været behov for dette mellemlid mellem mennesket og det guddommelige, og esoterisk set havde præstens velsignelse til formål at styrke kirkegængerens kontakt med sin egen sjæl, sådan at han eller hun bedre kunne erkende årsagen til sin lidelse. Det var derfor ikke præstens velsignelse, der ophævede menneskets karma, men mennesket selv, som via sin nye indsigt fik mulighed for at ændre sin adfærd og dermed ophæve sin karma. Den esoteriske lære fortæller imidlertid, at i den nye tidsalder vil alle disciple arbejde sig frem til kontakt til deres egne sjæle og dermed opnå evnen til at velsigne. Der bliver derfor ikke behov for præster eller andre som mellemlid.

Bibelen er omskrevet og manipuleret

Mange mennesker vil have svært ved at sætte spørgsmålstegn ved Kirkens fortolkninger af Bibelen, men man må ikke glemme, at Bibelen er både oversat, fejlversat, omskrevet, misforstået og manipuleret til ukendelighed. Man har bl.a. manglet forståelse af begrebet "forening" med Kristus. "*Forening*" hedder på engelsk "*at-one-ment*", og ulykkeligvis er ordet blevet erstattet med "*atonement*", som betyder "*sonoffer*". I forbindelse med Kristus bliver det oversat til: "*Stedfortrædende sonoffer*". Denne misforståelse er videregivet fra generation til generation i Guds navn.

Det oprindelige budskab var, at Kristi liv, som var et liv i selvopofrelse, blev levet som et eksempel for menneskeheden. De mennesker, der følger dette eksempel, vil udvikle sig indtil de forenes med Kristus – eller rettere med deres sjæl.

Kristi nåde – “charis”

Guds nåde eller Kristi nåde, som der tales meget om i kirkerne, får også en anden dimension, når man hører, at ordet “nåde” er en oversættelse af det græske ord “charis”, som er en betegnelse for en karismatisk skikkelse, der gav – ikke nåde eller syndsforladelse – men “oplysning”. Mennesket frelses ikke gennem Guds nåde, men gennem kærlighedens vækst i hjertet. Guds nåde eller tilgivelse forudsætter Guds vrede, som ikke er mulig for et væsen af ren kærlighed. Der er udelukkende behov for at tilgive hinanden og sig selv.

Ikke “forladelse”, men “frigørelse”

Oversættelsen af selve trosbekendelsen er også forvansket. På oldgræsk står der ikke syndernes *forladelse*. Ordret oversat står der syndernes *frigørelse*. Og det ændrer fuldstændig betydningen. Man får *ikke* sine synder *tilgivet* ... man *frigør* sig fra sine synder ved egen kraft.

Det er altså en erklæring om, at aspiranten eller disciplen accepterer nødvendigheden af at *frigøre* sig fra sine synder, hvis han/hun vil gøre fremskridt på discipelskabets vej. Synderne skal altså *OP*gives. Ikke *EFTER*gives. Trosbekendelsen er en påmindelse om, at betingelsen for fremskridt er karakterudvikling.

Man møder det samme i den buddhistiske lære, hvor kandidaten skal bekende: "Jeg anerkender én indvielse til lækernes afkastelse". Lækerne er "synderne" eller karaktersvaghederne.

*Enhver syndsfrigørelse kommer indefra
– ikke fra Kristus – ikke fra Gud
men fra menneskets egen guddommelighed
... fra menneskets egen sjæl.*

Den kommer fra Kristusbevidstheden i mennesket. Ikke fra en ydre Kristus som måtte lide og dø for menneskets skyld.

Afslutning

Forhåbentlig har denne artikel sandsynliggjort:

- – at karmaloven giver plads til barmhjertighed og kærlighed.
- – at karmaloven er et pædagogisk system, hvor positive handlinger kan ophæve de negative.
- – at uvidenhed eller god tro afbøder den karmiske virkning.
- – at omvendelse ikke er et spørgsmål om at tro, men at ændre måden, hvorpå man tænker, føler og handler.
- – at enhver tro på påstande om, at menneskets sjæl skal pines i al evighed for synder, der er begået i et enkelt kort liv i den fysiske verden, er urimelige og usande.
- – at syndsforladelse ikke befrier et menneske for følgerne af fejltagelserne i det fysiske liv.

Karmaloven er loven om årsag og virkning. Men ingen kan vel forestille sig en virkning uden en årsag? Kirken accepterer ikke karmaloven, bl.a. fordi den er nært knyttet til reinkarnationslæren. Det er en almindelig misforståelse, at karma kan medføre, at et menneske i det ene liv kan fødes som en kongelig person og i det næste som en ko. Denne konklusion er helt klart et udtryk for naiv uvidenhed, og den er i øvrigt "opfundet" af kristne missionærer, der ønskede at nedgøre konkurrerende religioner – f.eks. hinduismen. Udviklingen går aldrig tilbage – altid kun fremad mod stadig større indsigt og højere grad af guddommelighed.

Et andet argument er, at karmaloven fjerner medfølelsen og barmhjertigheden i menneskelivet. Argumentet er, at mennesker, der tror på karmaloven, overlader deres medmennesker til deres lidelser, fordi lidelserne er deres personlige karma og derfor deres eget problem. Det er en grov fordrejning og undervurdering af karmaloven. At nogle mennesker faktisk *har* denne holdning, siger intet om karmaloven, men det siger meget om disse menneskers mangel på viden og forståelse. De har ganske enkelt ikke sat sig grundigt ind i tingene, før de dømmer.

*Først må man studere for at forstå.
Man må forstå for at kunne vide.
Og man må vide for at kunne dømme eller bedømme.*

VisionsNettet

www.visionsnettet.dk